

Upíři – tajné znalosti

Kým jsou

Ve vnímání lidí je zakořeněno mnoho pověr a mýtů o upírech, z nichž většina se ale nezakládá na pravdě. Od alergie na česnek, až po zcela nesmyslné tvrzení, že svítí na slunci. Jedním z mála alespoň vzdáleně souvisejících faktů na tom všem je, že upíři naopak nemají sluneční světlo příliš v oblibě. Působí jim pocit nevolnosti, oslepuje je a celkově na ně má negativní účinky, ač i ti nejslabší na něm přinejmenším v řádu dnů stále dokážou obstojně přežít.

Upíři stárnou asi třikrát pomaleji než lidé a i ve stáří si stále zachovávají hodně ze své vizáže nejlepších let. Děti, respektive noví upíři, mohou přijít na svět pouze početím čistokrevného páru. Rodí se jich však relativně málo, jen vzácně více než jedno. Ani s člověkem, tím méně s jiným supernaturálem, potomka mít nelze. Je to biologicky vyloučeno.

Upíři jsou odolní vůči takřka všem známým nemocem, mají nižší práh bolesti a nesou více či méně výrazné obecné supernaturální prvky (nadlidská síla, obratnost, regenerace,...). Právě supernaturální schopnosti jsou pak také tím, co upíry nutí pít krev. Ta oproti mylnému předpokladu není tedy zdrojem jejich životní síly, ale pouze jim umožňuje plně využívat potenciál jejich rasy.

Odkud pocházejí

Výraznější výskyt upírů byl poprvé zaznamenán v Rumunsku ve 13. století za vlády Vlada III. Draculy. Oproti domněnkám však éra samotného Vlada Nabodávače nebyla počátkem jejich existence. Upíry bylo prokazatelně již několik předchozích generací rodu Dracula a přinejmenším ještě v Anglii mezi 12. a 13. stoletím lze nalézt zmínky naznačující nezávislý výskyt upírů i zde. Přesné datum události vzniku upíří rasy, ani zda se jednalo o jedince, pár, či i určitou skupinu, dnes již nelze přesně určit.

K prvotní proměně došlo pravděpodobně skrze krvavou magii lidských čarodějů. Nelze však říci ani to, o jaký druh kouzla se mělo jednat a zda výsledek byl úspěchem, či naopak selháním.

Společnost

Celá upíří společnost současné vlády je známa jako Koncil. Nese aristokratické rysy, je vystavěna na letitých zákonech, pevném řádu, principech nadřazenosti a podřízenosti. Pro anarchii či neposlušnost zde není místo a obojí je tvrdě trestáno. Samotný název je odvozen od pravidelného setkání princů a jejich harpyjí vždy jednou za 10 let. Koncil jako společnost stojí na přísaze dodržovat a ctít prastarý dokument, známý jako Codex Mortis. Souhrn jeho pravidel, nebo spíše výklad jakýchsi přikázání, stojí i nad mocí samotných princů. Největším zapřísáhlým nepřítelem Koncilu jsou strigoi. Upíři, kteří Codex Mortis odmítli, usilují o svržení současného řádu a získání vlády nad světem. O strigoi se ví jen málo, ale jejich počet je dnes mnohonásobně menší, než zastánců Koncilu. Vliv mají pouze minimální, pokud vůbec nějaký, a nejsou zásadně organizovaní.

Oblasti známého světa pod kontrolou upírů jsou souhrnně nazývány državami. Upíři zde mají převažující politický i silový status a jsou pevně zakořeněni ve všech směrech. Mocenskými

centry obvykle bývají konkrétní státy a jedná se vždy o ucelená území, avšak državy na sebe nemusejí navazovat a mnohdy nekopírují hranice ve smyslu, jak jsou vnímány lidskou společností. V současnosti existují čtyři državy evropské, tři americké, tři asijské, dvě africké a jedna australská. Tedy celkem třináct. Největšímu vlivu se přitom těší državy s centry v Anglii, Rumunsku a USA.

Vládce državy má titul prince a na svém území je představitelem absolutní moci. Jeho slovo je zákon a není proti němu odvolání. Při úmrtí prince má nástupnické právo nejstarší potomek, nebo ten, kterého princ následníkem prohlásil. Pokud potomky neměl, mají zbylí princové na Koncilu právo předat titul jiné větvi stávajícího rodu, nebo jej svěřit rodu novému. Država se dále dělí na menší územní celky, knížectví, a ty pak na jednotlivé baronie. Titul knížete je dědičný, avšak princ jej může kdykoliv odejmout. Titul barona dědičný není.

Zvláštnímu postavení se v upíří společnosti těší privilegovaná skupina harpyjí. Každý aristokrat mívá právě jednu. Jsou svým pánům rádci, nejbližšími důvěrníky a vykonavateli jejich svrchované vůle. V rámci hierarchie stojí tak vysoko, jako aristokrati, jimž slouží a jsou jim zároveň podřízeny. Někdy jsou harpyje navenek až natolik aktivní, že zdánlivě zastíňují moc samotných aristokratů. Oproti domněnkám toto však není známkou uzurpace moci, ale stav vyvolaný pak primárně vůlí aristokrata. Není historicky znám případ, kdy by harpyje svého pána zradila. Titul není dědičný, avšak zpravidla se jedná o natolik výrazné osobnosti, že jsou mnohdy děděny samy o sobě. Harpyjemi bývají jak upírky, tak upíři.

Současný počet upírů ve světě lze jen velmi těžko odhadnout, ale zcela jistě je zanedbatelný vůči populaci lidské. Také v této chvíli žádný příslušník Koncilu, včetně samotných princů, není přímo představitelem jakéhokoliv státu, hnutí nebo organizace s mezinárodním vlivem. Což však neznamená, že přesto množství z nich reálně neovládají, právě naopak, pouze nestojí v jejich čele. Společnost Koncilu, ač zdánlivě naprosto jednotná, samozřejmě řeší neustále množství menších i větších prohřešků proti zákonům a nařízením, stejně jako probíhá politický boj mezi upíry, ať už těmi „obyčejnými“, či samotnými aristokraty. Tento boj se však vždy stále vede s ohledem na to, že nikdy nesmí poškozovat Koncil jako celek.

Dzbled

Rozeznat upíra od člověka je pro nezasvěcené takřka nemožné. Poměrně často mívají bledší odstíny kůže a někdy i postřehnutelné výraznější špičáky, avšak jen stěží to lze vydávat za identifikační znak.

Co se týče módy oblékání, je upíří společnost, stejně jako lidská, v tomto globálně neuchopitelná. Byť se dá říci, že obecně si upíři libují spíše v tmavých odstínech a oblékají se převážně na úrovni. Rádi dávají na odiv své bohatství, postavení i fyzickou dokonalost až formou určité provokace, v čemž se odráží pověstná pýcha jejich rasy. Někteří aristokraté či staří upíři se pak oblékají vzácně jaksí nadčasově, kdy se více či méně nechtějí vzdát módy z určité doby, ale takoví se jen zřídka ukazují na veřejnosti. Je téměř vyloučeno, aby upír o své vůli hanobil rasu vzhledem nádražního bezdomovce či zasloužilého pivaře.

Tajemství nesmrtnosti

Pokud upír vysaje člověka, jemuž však ještě před smrtí dá okusit vlastní krve, takový se stane vampýrem. Nemůže už mít vlastní potomky, ani tvořit další vampýry, ale začne stejně jako upír pomaleji stárnout, mohou se u něj rozvinout schopnosti vzdáleně srovnatelné s upířími a může dojít i k nápravě zranění či disfunkcí tělesné schránky. Stává se také závislým na krvi. To

skutečně důležité však je, že pouze vampýr může přijmout nesmrtelnou upíří duši poté, co původní tělo už není dále životaschopné. Duše vampýra je při tomto procesu zničena a jeho fyzická schránka se zakrátko začne přizpůsobovat podobě upíra, jehož duše ji teď obývá, až bude od originálu k nerozeznání. Problémem je, že proměna člověka ve vampýra zpravidla plodí psychicky narušené a nebezpečné jedince. Proto Koncil trvale získává čerstvě narozené lidské potomky, nejdéle týden staré, kteří jsou poté proměňováni a umisťováni do jakýchsi škol, adeptorií. Zde setrvávají až do svých třinácti let. V adeptoriích vampýři nemají kontakt s vnějším světem, vládne zde přísný řád a účelem je vychovat z nich především oddané sluhy. Mají také značně oslabenou psychiku, protože to ulehčuje výchovu a pozdější i přenos duše. Ve světle kruté reality jsou hezkými, loajálními panenkami bez emocí, na jedno použití. Po stránce vzdělání je vampýrům v adeptoriu vštípeno především společenské chování a další potřebné dovednosti, v žádném případě ale například zacházení se zbraní. Po dovršení věku třinácti let jsou vampýři prodáni v dražbě klíčovým zájemcům, zpravidla princům. Ilegální obchod obcházející aristokraty se trestá smrtí. Vampýři, které se prodat nepodaří, jsou uloženi do stáze, kdy nestárnou, nepotřebují zásadní přísun krve a lze je tedy využít později. Pouze zcela beznadějně případy jsou po určité době likvidovány jako neprodejné. Vampýr, který adeptorium opustí, už do stáze uložen být nemůže, což souvisí s přerušením jakési magické vazby. Jednou prodaný, musí také do osmnáctého roku naplnit svůj životní účel, nebo být zabit. Tato věková hranice je totiž považována za rizikovou z hlediska možného přílišného sebeuvědomění, zešílení vlivem oslabené psychiky, nebo komplikací při přenosu duše. Chování upírů k vampýrům bývá různé, v závislosti na osobnosti toho kterého majitele. Pro některé mají hodnotu prošlapaných bot, jiní je používají jako výstavní skříň své moci, je to skutečně individuální. Paradoxně jsou jakýmsi zrcadlem upíří společnosti, ve všech možných slova smyslech.

Výklad nejznámějších pasáží Codex Mortis

Čistota

Stvořit z lidského jedince vampýra lze pouze se svolením aristokratické autority. Porušení tohoto nařízení se trestá úměrně jeho závažnosti, včetně možnosti vyhnání nebo vyřknutí ortelu smrti. Trestán může být dle uvážení zároveň i stvořený vampýr, kdy ale nikdy nemůže být verdikt nad ním horším toho, jenž byl vyřčen nad souzeným upírem.

Diablerie

Vypít krev jiného upíra, či vampýra, i pokud by to nevedlo k jeho smrti, je považováno za neprominutelný zločin, za nějž je jediným přípustným trestem smrt. Výjimkou jsou pak pouze případy, kdy se jedná o darování krve dobrovolné, tím spíše, pokud k usmrcení nedojde.

Maskarada

Je zapovězeno jakkoliv dávat před lidmi najevo svoji odlišnost, vyjma nutnosti obrany sebe, či jiného upíra. Prohřešení proti tomuto zákazu se trestá úměrně jeho závažnosti, včetně možnosti vyhnání nebo vyřknutí ortelu smrti. Záměrné prozrazení existence upírů, či vyzrazování tajemství rasy, se trestá jinak, než pouze smrtí.

Soucítění

Je zakázáno zabíjet lidi jen pro prosté pobavení, k praktikování magie, či mrhat jejich životy při možnosti neusmrcení jedince. Prohřešení proti tomuto zákonu se trestá úměrně jeho závažnosti, včetně možnosti vyhnání nebo vyřknutí ortelu smrti.

Štvanice

Může být vyhlášena pouze princem, či jeho harpyjí. Upír nebo vampýr v ní označený ztrácí veškeré výsady i privilegia a je v rámci společnosti označen za jedince určeného k okamžité likvidaci. Kdokoliv takovému prokáže jakoukoliv pomoc, či milosrdenství, bude potrestán stejnou měrou.

Štvanice budiž trvale vztažena na všechny odhalené strigoi.

Významné události nedávné minulosti

Období počátku, průběhu a konce 2. světové války

Druhá světová válka v celé svojí brutalitě byla ve skutečnosti jedním z nejtragičtějších momentů dějin v celé upíří historii. Strigoi, kteří zesílili daleko za předpokládané možnosti, využívající dlouhodobé nepozornosti Koncilu, ovládli v čele s A. Hitlerem tehdejší Německo. Válka, pro lidstvo vedená ve jménu ideologie nacismu, byla ve skutečnosti především bojem proti Koncilu a jeho zbývajícím princům, tehdy především W. Churchillovi. Do tohoto boje se navíc právě na straně strigoioů zapojili i vlkodlaci z Ruska. Strigoi však doplatili na svoji vlastní neukojitelnou touhu po moci a ještě než byl Koncil zcela rozprášen, obrátili se i proti vlkodlakům. Konec celé války v podstatě pak koresponduje s koncem, jak jej vnímali lidé. Vítězný Koncil a vlkodlaci si rozdělují sféry vlivu, zatímco strigoiové jsou zlomeni a na dlouhá léta se stávají jen lovnou zvěří.

Období studené války

Studená válka, ideově pro lidstvo vedená mezi kapitalismem a komunismem, byla především obrazem postupné restaurace Koncilu. Politických bojů v něm a zároveň také, byť tichou, ale o to tvrdší, válkou téhož druhu s vlkodlaky, o novou podobu světa. Jak konflikt utichá, Koncil se stahuje z vůdčích pozic a opět ustupuje do stínů koexistence s lidstvem, stejně jako vlkodlaci.

Současnost

V Rusku jsou odhaleny odporné vojenské experimenty na hranici vědy a mysticismu, snažící se o odhalení tajemství supernaturálů a jejich zneužití. Upíři a vlkodlaci společnými silami celý projekt likvidují. Po několika desítkách let přijmou také tyto události jako vážné varování pro výraznější skrytí své přítomnosti a bedlivější dozor nad děním ve světě. Poprvé ve známé historii je nakonec uzavřen i skutečný mír mezi oběma rasami, iniciovaný především rumunským princem Urielem van Wrihtem a harpyjí Markusem von Raven. Obě rasy mír formálně akceptují a zavazují se jej dodržovat.

Rumunská država

Spjata historicky s rodem Dracula, je tato država považována za kolébkou upírů rasy. Ač v průběhu staletí vliv jejích princů spíše upadal, přesto si skrze svůj odkaz dokázala vždy udržet na Koncilu vlivný hlas. Již od středověku zde upíři sváděli kruté boje s vlkodlaky a bez nadsázky se jednalo o nejkrvavěji prosazenou državu vůbec. Ani v moderních časech se poměry příliš neuklidnily a incidenty s vlkodlaky byly poměrně časté, byť již jen ve formě jakýchsi téměř tradičních šarvátek.

Zdejší upíři jsou hrdí patrioté a mnoho z nich má stále v úctě staré válečné tradice. Jejich společnost je také o něco živelnější a „barbaršnější“, než jak je tomu ve zbytku Evropy, což je do jisté míry v očích ostatních snižuje. Sami oproti tomu zase cizí upíry považují za až příliš zesláblé pohodlím a zahleděné do žabomyších sporů, což nepovažují za hodno odkazu rodu Dracula.

Po několikaletém bezvládí způsobeném vymřením původního rodu byla na mimořádně svolaném Koncilu před třemi roky vláda nad državou svěřena novému princovi Urieli van Wrightovi. Tato volba byla v državě přijata s rozčarováním, hněvem a jen těžce skrývaným ponížením. Z pohledu mnohých se jednalo o otevřený políček. Uriel, stejně jako jeho manželka a dcera anglického prince Amelia van Wright, i harpyje Markus von Raven, pro ně byli cizáci. Proti vůli Koncilu však nebylo odvolání.

Princ Uriel ale záhy rozbil iluzi o tom, že má být jen nastrčenou figurkou. Byl to právě on a jeho věrní, kdo v Rusku překazili vojenské experimenty. I ti nejzarputilejší z jeho odpůrců museli už tehdy uznat, že takovýto válečný čin nelze nijak umenšovat. Po uchopení vlády se princ projevil i jako výtečný politik, kdy postupně prozíravostí svých rozhodnutí otupil odpor zdejších upírů. Co víc, stal se jedním z architektů míru ukončujícího po staletí trvající konflikt s vlkodlaky. Respektovaným vládcem, v němž nyní paradoxně mnozí začali spatřovat naději na obnovu zašlé moci a slávy, živené dnes již jen legendami. V rumunské državě se mnoho vlkodlaků podařilo přesvědčit i přímo ke spojení s upíry, když se ukázalo, že obě rasy zde sdílí přinejmenším jedno – právě silný patriotismus, který i vlkodlaky poháněl v marném boji o jejich domovinu. Byli sice nuceni uznat vládu prince Uriela, avšak ze zavilých nepřátel se stali věrní spojenci.

Po celkovém uklidnění situace se přinejmenším poslední rok princ Uriel zdržuje již spíše v ústraní a državu fakticky spravuje Markus von Raven. Pokud prince Uriela upíři respektují, Markuse von Ravena se, byť to otevřeně nepřiznají, mnozí obávají. V Rusku byl těžce zraněn, ale odmítnul zmrzačené tělo opustit a za cenu agonie se mu nakonec podařilo téměř zázračně uzdravit. Ať už se tehdy stalo cokoliv, ti, kteří se s von Ravenem setkali, jej označují za chladnokrevného, pyšného čarodějníka, jehož sladká i jedovatá slova dokážou nakonec přinést smrt stejně, jako čepel mistra šermíře.